

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÒDICH SATIRICH
HUMORISTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 cèntims cada numero per tot Espanya

Números atrassats 20 cèntims

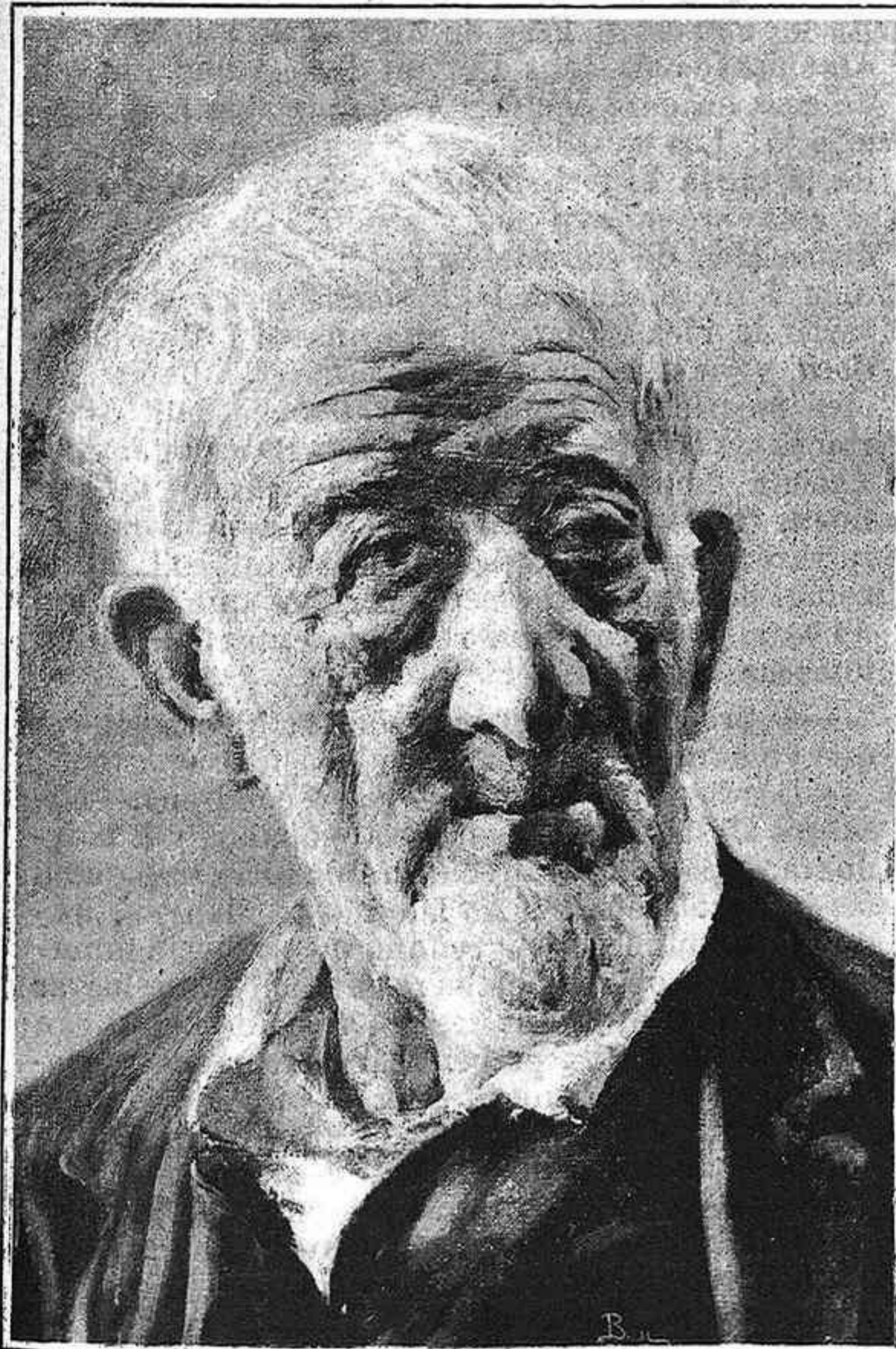
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

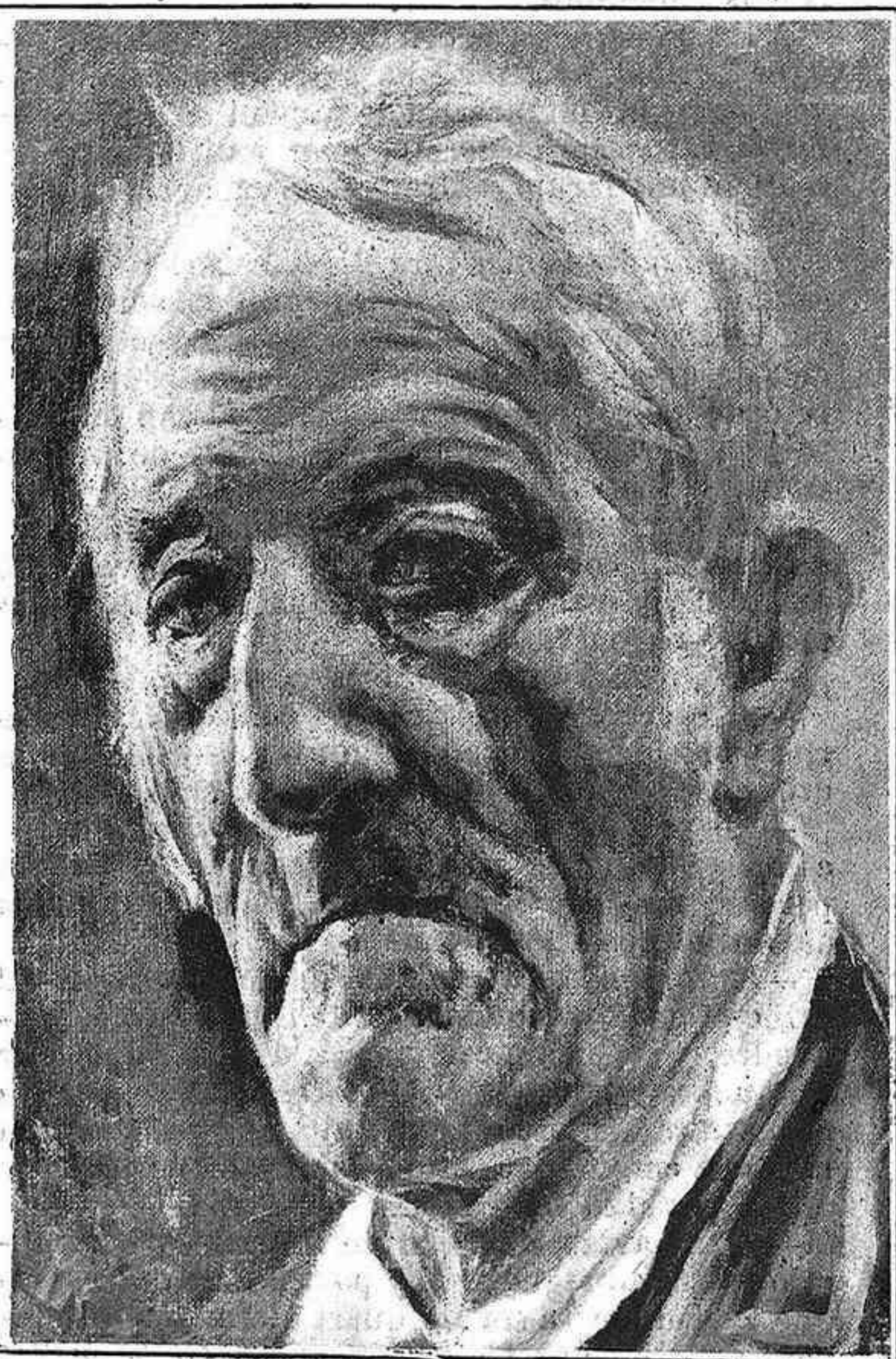
PREU DE SUSCRPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

LOS NOSTRES VELLETS (per *E. Casals.*)

—Vam enviudar prompte,
no surtím de nit,

no tractém ab metjes:
per xó em envellit.

UNA INTERVIEW AB L' ESPERIT D' EN LARIBAL

La gent del *Diluvi* no responen á res, per mes que se 'ls punxi. Tots ells, junt ab molta saliva fel y bilis, s' han hagut de tragar la vida y miracles de la *Salvadora*. Lo Sr. Laribal te encare al ventre totas aquellas historias de la herencia Gasull, dels kioscos de la Rambla, del seu salt, no mortal sino vital, desde gacetiller de 20 duros al més fins á amo del periódich y personatje, dels homes ó amos de palla del *Diluvi*, etc., etc.

Quan una gent tan baladrera y batalladora callan aixís vam arribar á creure qu' eran morts, y teniam ja als dits l' escarpell pera aplicarlos lo sistema egipci, ¡ey! lo sistema egipci veritable, no 'l *diluviesch* que fa de Mr. Carnot un ser despreciable y d' en Tonijoan un personatje adornat de tots los mérits y qualitats, quan un amich espiritista va inspirarnos una idea *salvadora* (en lo sentit decent de la paraula.)—Mort ó viu,—va dirnos—jo 'm comprometo á fer compareixer l' esperit de que volgueu.

Y en efecte, vam decidir cridar el del senyor Laribal.

* *

Va comensar lo nostre amich los conjurs, pero l' esperit se feya 'l sort. Veyent que tals esforços no produhían l' efecte desitjat, vam decidirnos á treureli 'ls drapets (ó drapots) al sol, pero *ni por esas*: sort y mut continuava.

Un dels presents va proposar ensenyarli uns quants frasquets d' homeopatia; pero com no hi havia ni cap Sirerol ni cap Gasull á qui medicar á última hora, l' esperit va burlarse de la martingala dels globulillos.

A las horas, un que coneix molt la flaca del senyor Laribal, va tenir una gran inspiració. Trayentse de la butxaca un testament en blanch, va fer la invocació en forma, y al punt mateix va sentirse una farum extranya, y va apareixers l' esperit que desitjavam.

Y ¡quina fatxa mes rara 'l tal esperit! Calsava sabatas de simolsa y mitjas negras de seminarista vestia la sotana ab botóns, característica dels jesuitas; amagava la cara detrás d' una careta de demagogo anarquista, y al cap hi portava, en lloch de boneto un birrete de magistrat.

Tan bon punt va veure 'l testament en blanch, va tirars'hi com un alarb. Per fortuna vam ser amatents, y vam deturar-lo comensant la *interview* y preguntantli:

—¿Es vosté l' esperit que hem evocat?

—Jo soch, va contestarnos, y com que 'ls esperits som sincers, poden preguntarme y 'ls respondré sense embuts, ab tota franquesa.

—Lo primer que voldriam saber,—vam dirli,—es ¿per qué 'l *Diluvi* tan batallador y tan insolent per sistema y per conveniencia, calla com un mort davant de nosaltres?

—Molt senzill. Perque no 'ns convé parlar. Al principi de la polémica, l' *Insensat* va voler respondre, y en un tancar y obrir d' ulls vam tenir un quebranto que va arribar á espatarrarnos. De noranta resmas al mes que duyam al timbre, vam baixar á cinquanta. ¡Alló semblava el *acabóse!*

—Y per aixó van callar...

—¡Qué haviam de callar, infelissos! ¿Poden creure que som tan ignocents y pobres de recursos? Lo que varem fer va ser un quart de conversió, y en lloch de contestar als redactors de *La Esquilla*,

vam empéndrelas contra 'l Sr. Almirall. Fentho aixís matavam de un tret dos pardals. Distreyam la atenció del públich dels assumptos tractats per la *Esquilla* y venjávam á un redactor de *El Diluvio* que havia posat los ulls en la herencia Arús y que per congraciarse ab ell havia fet tots los papers de l' auca.

—De manera que vosté no creu que 'l senyor Almirall tingui res que veure ab la polémica de la *Esquilla*.

—Ab qui 's figura vosté que tracta?—va contestar l' esperit tot irritat y ofés de l' amor propi. —Créguinme tot lo que vulguin menos ignocent. Sabíam molt bé qui era 'l que 'ns atacava, pero no podiam dirli res que distraqués l' atenció del públich. Per aixó vam empéndrelas contra 'l senyor Almirall, com las hagueram empresas contra qualsevol altre.

—¡Pero aixó es una asquerositat!... vam replicarli nosaltres.

L' esperit, per tota contestació, va esclafir en una gran riallada.—Al seminari van ja ensenyarme.—va dir—y luego m' han confirmat al carrer de Caspe, que 'l fi justifica 'ls medis. Se 'm va atacar, y vaig voler fer mal, sense mirar á qui. Lo mateix m' importava 'l senyor Almirall que 'l meu pare, si 'l meu pare hagués pogut servir de pantalla pera defensar mos interessos.

—¿Y aixís defensa 'ls seus interessos davant dels seus lectors? ¡Bons serán aquestos!

—¿Si ho son? Mes de lo que vosté pot figurarse. De moment, al llegir la fulla de la *Salvadora*, lo de la herencia Gasull, lo dels kioscos, lo de la propietat de *El Diluvio*, etc., etc., va semblar com si s' haguessin posat sobre si. Las baixas plovián qu' era un terror. De fora venian per dotzenas. Los anuncis de morts, fugían del *Diluvi* com si fos un empestat. Fins en alguns barris se havian organiscat comissions de gent decent que anavan de casa en casa excitant á que deixessin la subscripció. Los uns als altres s' explicavan á la orella la meva historia y la dels meus companys, y la cosa presentava mal aspecte. De sopte vaig dirme: Hem de viure del escándol, y aquell company meu 'l pretendent á la herencia Arús va inspirarme la idea... dispensi que anava á dir *Salvadora*, y aquesta paraula 'm crema 'ls llabis... la idea mes felís del mon. La reputació de l' Almirall es de las mes ben sentadas de Barcelona. Ataquém-la donchs, y tindrem un escándol de primera, tal com ens convé, y si no ho salvem tot, salvarém al menos... ¡las tabernas! qu' es l' últim refugi nostre. Y en efecte, per mes que 'l *Diluvi* no entri ja en cap casa regular, entra encare en totas las tabernas...

—A propósit,—vam interrompre al esperit—¿á qué ve aquest birrete ab que 's disfressa?

—Los hi diré á l' orella,—va respóndrens.—Nosaltres vivim de la ignorancia popular, y á la ignorancia popular es precis presentarli cosas que li fassin cert respecte. Ab las meas manyas, durant la República, vaig conseguir ser jutje municipal, y un cop vinguda la restauració, vaig lograr aguantarme un quant temps, fins que me 'n van treure, en la petita prebenda, *contra viento y marea* y ¡es tan fácil enlluhernar al públich! Al cap y al últim, un magistrat no es mes que un jutje municipal de la Audiencia, sino que fa molt mes efecte á certa gent. ¡Al disfressarme, no faig mes que imitar al célebre Sendil, que quan era, com jo, jutje municipal, se posava un birrete de cartró y una toga de llustrina!

—De manera, donchs, que totas aquellas histo-

¡HONOR AL MÉRITO!

10-10-10?

Un telégrama:—«Se han concedido los honores de Jefe superior de Administración al Alcalde y al presidente de la Diputación.»

¡Ja ho refrescarán al *Suis!*

rias vosté las reconeix com certas. De manera qu' en la propietat del *Diluvio*...

—¡Calli, home, calli, y no sigui tan manso! ¿Qué sab vosté de la propietat de *El Diluvio*? Sí pogués extendrem, li demostraria qu' en tot aixó, aixís com en lo de *La Salvadora* y en tot lo demés, no 'n sab de la missa ni la meytat.

—Parlem d' un altre assumpto. ¿Es veritat que vosté va entrar en la administració de *El Diluvio* completament pobre?

—Com una rata. Buscava plets y no 'n trobava. Tenia una agencia de assumptos administratius y ni pel lloguer feya. Per aixó havia d' agafarme ab petitesas com lo dels kioscos, que vosté va retreurem l' altre dia. Com aquell barber—regidor célebre, sentia 'l soroll de l' aixeta que rajava, pero no podia amorrarm'hi. Per fortuna vaig obrir al fi 'ls ulls, y gracias á n' aixó só avuy poderós y personatje. Vosté ja ha parlat de las herencias Sírerol y Gasull; mes cregui que si Deu ó 'l Diable 'm donan alguns anys de vida, no serán pas las últimas. Algunas altres ne tinch en escabeig, y una d'

ellas, la relacionada ab un curandero, veig que vosté ja la ha ensumada. Pero jo, ni siquiera las vull de confiansa, porque al cap y á la fi obligan á fer alguna cosa d' utilitat pública. Jo las vull lliures, ben lliures ¡viscan las herencias lliures, netas y peladas!

—¿Vosté ha de trobarse molt ben acompanyat á la Redacció?

—No puch trobarmi millor. Al de la *Salvadora* ja 'l coneixen be vostés y 'l públich. Es pobre com una rata quan se tracta de pagar pochs mils rals als acreedores legítims; pero aixó no obsta pera que fins ara hagi viscut en una habitació de 70 duros al mes de lloguer en lo carrer de Bilbao, tenint (en nom de la dona, per supost), magnífica torre á Gracia y altar á Montserrat, amen de viatjar constantement ab séquit de potentat. Al *Insensat*, també vostés lo coneixen, encare que tal vegada ignoran tots los detalls de la quiebra de la rahó social de que formava part. Sols vull dirlos que no fa molt temps, un acreedor de cent duros va demanár-loshí al meu davant. ¡Li hauria donat un petó

quan vaig sentir que n' hi oferia dotze! ¡Aquestos son els homes que 'm convenen! vaig dirme interiorment.

—¿Ja que 'm parla dels seus companys, qué pot dirme del nostre ex-redactor, d' en Feliu y Codina?

—Que no farà cap carrera. Exteriorment, ja ha pres aspecte diluviós; és capàs de no respectar cap consideració d' amicitat ni d' afecte; pero en lo fondo no serveix. May hi veurà mes enllà del seu nas, y per aixó 's quedarà sempre ab lo petit sou de trenta duros.

A aquest punt arribavam de la *interview*, quan va compareixer un á darnos la noticia de que una persona rica y sola estava á punt de morir.

Al sentirho l' esperit no va poder aguantarse mes, y se 'n va anar corrents á veure si havia fet testament. Per depressa que fugís, empero, no va poderse escapar de que li diguessim:

—Veyem que es veritat alló que diuen, que 'ls esperits no menten. Gracias, moltes gracias. Ara sols falta que l' emplassem á respóndrens, y si no ho fa, 'l creurém definitivament mort, y estarém disposats á aplicarli 'l verdader *Sistema egipci*.

ALARB-KARDER.

ISI LI FARIA!

Una nena l' altre dia,
passejant m' ensenyá en Pío;
¡quins ullets, Deu meu, tenia!
Fa tres nits que 'ls hi somnío.
¡Un petó si li faria!...
¡Ja ho veuria!

Paquita 'm digué qu' es deya:
nina y nom ¡qu' aixeridets!
¡Y que bé que 'l nom li esqueya
á la nina dels ullets!
¡Si li faria un petó!...
Te rahó!

Per boqueta 'n té una rosa,
poncelleta mitj desclosa,
y dins d' ella cada dent,
sembla una perla talment.
¡De petons si n' hi faria!...!
¡Tot lo dia!

Petita es la dels ullets,
Mes aixó gens no m' apura,
puig la bona confitura
sempre está en pots petitets.
¡Si li faria un petó!
¡No, que no!...

La careta bé enquadrava
cabell negre com la nit;
quan la galta li besava,
d' envejota ¡quín neguit!
¡De petons si n' hi faria!...
¡Nit y dia!

La nineta n' es morena,
y ab un garbo que ja, ja...
¡Fills de Deu y quina nena!...
Qui s' hi pogués embarcá!
¡Si li faria un petó!...
¡Y un milló!

PEP.

LA QÜESTIÓ PALPITANT

Fa un parell de senmanas que, per culpa de Madrid, tots ens hem tornat guerreros.

No 's parla de res més que de murallas.

Dos amichs se troban pèl carrer:

—¿Qué tal? ¿cóm vá?

—Malament: aixó de las murallas va prenent un aspecte desagradable....

Una criada torna de plassa:

—¿Cóm es que vé tan tart de la Boqueria, Antonia?

—¡Qué se jo! ¡Si la carnicera m' ha entretingut un' hora explicantme no sé que de las murallas....

Un marit arriba á casa séva:

—¡Y ara! ¿qué 't passa, qu' estás tan amohinat?

—¡Aixó de las murallas, dóna; aixó de las murallas!....

Y murallas per aquí, murallas per allá, murallas per la dreta, murallas per la esquerra, los barceloníns ens trobém á horas d' ara completament *amurallats*.

¡Si se 'n senten de diatribas contra Madrid, que á la qüenta es qui té la culpa de tot!....

—¡Aquest Madrid!—diu un que hi ha estat varias vegadas y aprofita l' ocasió per ferho constar:

—¿De quin sant ha de venir á demanarnos part dels carrers del ensanxe?... ¿Que per ventura nosaltres li demaném res de la *Fuente Castellana* ni de la *Carrera de San Gerónimo*?...

L' argument es irrefutable; pero un que 'l sent y qu' en aquestas materias no 's mama 'l dit, perque es massa gran y se 'n dóna vergonya, posa las cosas en son lloch y li contesta:

—Desenganyis: tot aixó es fill de la política absorbent del poder central. Hasta ara 'ns ha deixat no més sense camisa; avuy tracta de probar si pot deixarnos sense terreno. No vol que 'ns abriguém... ni que toquém á terra.

Tot ab tot, los vehíns del centro de la ciutat encare 's miran lo conflicte ab relativa indiferencia. Ja cridan y protestan, sisquiera per companyerisme; pero en la séva indignació no hi ha 'l calor que dóna la sinceritat.

—¿De quins terrenos se tracta?—preguntan.

—Dels de las antiguas murallas de Barcelona.

—¿D' aquellas que hi havia desde Santa Madrona al portal d' Isabel, tirant després cap al del Angel y allargantse fins á Sant Pere?

—Si senyors.

—¿Es dir que ab los vehíns de la Portaferrissa y de la plassa de la Llana no hi va res?...

—Per ara sembla que no...

—¡Ah!...

Y al pronunciar aquest ¡ah!, sembla que diguin:

—No sent cosa del casco, no hi ha necessitat d' alarmarnos. Aixó correspón á la gent del ensanxe...

Algúns, donant al conflicte mes proporcions de las que de moment té, dirigeixen la vista molt endarrera y procuran posar en clar si després d' aquestas murallas no vindrán las altras.

—Ecolti—deya un botiguer de robas:—¿fins á quin sigle poden arribar las reclamacions del govern en lo rengló de murallas?

—¿Per qué ho pregunta aixó?

—Ja veurá: ¡com que un servidor visch al Call y diu que allí en época remota hi havia hagut las murallas del districte de l' Audiencia!...

Pero si la gent de dintre s' ho mira aixís, confiant en que no li passarà res ó que á tot estirar no haurá de fer altra cosa que pagar una mica més

I. ALTRA

No té bens de fortuna,
ni fà ni guanya res:
no més reb devegadas
visitas d' un marquès.

—¿Que no li agrada 'l que ara té?

—Sí; pero diu que 'l govern un día d' aquests vindrà á ocupar lo carrer y las entradas militarment, ab ordre de disparar sobre tots los vehins que surtin al balcó.

Altres, més pràctichs y pensant tal vegada que «á terreno revuelto, ganancia de... inquilinos», se 'n van á trobar al propietari de la casa y de bonas á primeras li diuhen:

—Espero que desde 'l mes pròxim m' abaixará 'l lloguer.

—¿Y aixó?

—Hombre... ¡com que ben mirat tot lo que ara 'n treu es ganancia, porque ni aquell carrer ni aquellas casas son de ningú!...

—S' equivoca: la casa meva... es meva...

—Bé, sí; pero ab tots aquests enredos que respecte al terreno han surtit... la finca té molt desmérit. Jo fins tinch entés que aviat, en compte de cobrar los lloguers lo procurador, vindrà á cobrarlos la guardia civil...

Lo galimatías que ab tot aixó s' ha armat no pot tenir al capde-vall altra solució que lo que ha ideat un conegut meu, qu' en materia de pensaments originals no té qui li fassi la competencia.

—¿De qué 's tracta?—diu ell: —¿del terreno de las antiguas murallas? ¿de lo que ara es via pública?.. ¿Es aixó lo que 'l govern demana?

—Si senyor.

—Donchs... que se li dongui y s' ha acabat la disputa.

—Pero ¿cóm? ¿de quina manera se li pot donar?

—¿Cóm? De la manera més fácil del món. ¿Lo govern vol lo terreno? Donchs que 'ls carros de las brigadas municipales s' emportin tot lo que hi ha en los carrers objecte del plet y que 'l depositin allí ahont lo ministre

vulgui. En lloch d' aquella terra se n' hi posa un altre... y no 'n parlém més.

A. MARCH.

¡FATALITATS!

Tantas voltas com veig una bellesa
de forma escultural,
de aquellas que fan perdre 'l mon de vista
y déixan capficat,
m' ha passat lo mateix; l' ilusió perdo
si surt drete al portal
y ab tota calma escampa sa mirada
y 's menja un tros de pá.

Tantas voltas com veig un jove curro

de drets de consúms ó tolerar que al séu carrer en lloch de setze fanals de gas únicament n' hi hagi vuyt, los que viuhem damunt per damunt del terreno en litigi no dormen ni sossegan, esporuguits davant de la pedregada que se 'ls vé á sobre...

Lo carrer de Fontanella, lo de Trafalgar, lo de Pelayo están en plena efervescencia.

Lo pánich s' ha apoderat de tots aquells vehíns y 'l que més y 'l que menos, no hi ha qui no prengui las sévas midas.

N' hi ha que, sense esperar á veure en qué parará aquest barullo, avisan á las conductoras que vajan á tréurels els trastos.

—Demá á las set, vinguin á recullirme 'l mobiliari.

—¿Ahont s' ha de dur?

—No ho sé: quan ho haurém carregat, anirém seguint tots los carrers del interior mirant si hi ha algún pis per llogar que 'm convingui.

glatir per ser hermós,
 un jove que festeja y juga al burro
 y passa 'l temps fent l' os,
 penso interiorment (y potser m' erro)
 al veure 'ls seus semblants,
 ¡ay fill! que 'n durás pochs al teu enterro
 d' atxas y capellans.

No sé perquè quan veig un home jayo
 casarse ab una nina
 y sento sas protestas amorosas
 jurantli que l' estima,
 no sé perque quan sento tals deliris
 també mon cap delira,
 y veig cartas, jardins, rosers y llunas
 y amor y goig y ditxas.

PISTACHO.

COSAS DE SABIS

Tréguinse la gorra.

L' *Academia de ciencias* de París está ocupant-se en averiguar....

¿Qué hi va que no endavinan qu' es lo que tracta d' averiguar l' *Academia de ciencias* de París?

—La direcció dels globos!....

—La pedra filosofal!....

—La... la... la....

No 's cansin, que no hi atinarán may.

La docta corporació está fent grans estudis per veure si pot descobrir.... com es que 'ls gats.... sempre cauhen de potas.

¿Veritat que 'l problema es efectivament transcendental y que l' *Academia de París* mereix un profundíssim saludo y una frase d' eterna gratitut y entussiasta admiració?

En catalá dihém que *qui no té res que fer, lo gat pentina.*

Los sabis de l' *Academia francesa* s' ho han pres d' un' altra manera.

Els diuhen: «Qui no té res que fer, tira gats enlayre.... per veure cóm cauhen.»

Y que á tan espinosa materia no hi han dedicat una sola sessió, sino varias.

Lo que m' agradaria que 'm diguessin es quinas disposicions pendrán los sabis quan hajin surtit dels seus duptes.

Los gats cauhen de potas per aixó....

Los gats cauhen de potas per alló....

Los gats cauhen de potas per....

Bueno: ¿y ara, qué?

Un fulano, á copia de molts gastos y no poca paciencia, va inventar un aparato que contava ab una exactitut admirable 'l número de moscas que cada dia entravan á la seva cuyna.

Y quan ell mostrava 'l seu invent, tothom li deya las mateixas paraulas:

—Está molt bé; pero.... ¿de qué li serveix lo sapiguer tot aixó?

Lo mateix podém preguntar als sabis de l' *Academia* de París:

—¿Ja han descubert cóm es que 'ls gats cauhen sempre de potas?... ¿Si?... ¿Y aixó, quina utilitat reporta? ¿qué 'n farém ara d' aquest descubrimet?

¿Se millorarà la situació económic? ¿será mes ditxosa la humanitat?

Me sembla, salvo 'l natural respecte que 'ls sabis m' inspiran, que la resolució d' aquest problema passarà á la Historia com una de las tonterías mes garrafals d' aquest sigle.

Y no faltarà qui pregunti quins son mes gats:

los gats que serveixen per fer los experiments, ó 'ls académichs que ab tals entreteniments passen las horas.

Un dels sabis que ab mes interés s' ha pres la cosa assegura que quan la qüestió quedi aclarida, potser se transformarán las teorías que avuy reynan sobre la *gravedat*....

Que 'm dispensi 'l venerable sabi; pero en materias de *gats* no hi veig *gravedat* possible. Tot lo que á aquests animals se refereixi ha de ser una *gatada*.

Y si 'ls académichs de París m' haguessin de creure, 'ls aconsellaria que deixessin corre semblants inutilitats, consagrant lo seu talent y 'ls seus esforços á resoldre algun altre problema mes práctic y de mes immediata aplicació.

Verbi gracia, idear un aparato per medi del qual, sense gastar res, y ab una volta de manubri poguessim produhir á voluntat llonguets calents.... á las quatre de la tarde.... y á qualsevol altra hora.

MATÍAS BONAFÉ.

¡LA DIDA!

SONET

Sana de cos y fresca d' esperit
 guapassa y d' abundant y rica llet,
 cria y engreixa com á un tocinet,
 rodó, fort y molsut al meu petit.

Gran dida.... si no fos qu' entre 'l marit,
 tres germans, dos cunyadas y un baillet
 que no pot parar may ni estarse quiet,
 ni sé d' hont redimontri haurá sortit....

Mouhen dintre de casa,—acostumats
 á viure entre animals allá á pagés,—
 tal guirigay.... que he dit y tinch promés,
 sortint d' aquests presents desgraciats,
 que si altre *nin* me dona ma mullé
 y no se 'l pot criar.... ¡jo 'l criaré!

E. VILARET.

PRINCIPAL

La jóven América es una juguina qu' encare qu' está ben escrita, reuneix escassas condicions escénicas.
 Per aquest motiu, sens dupte estava destinada á morir molt jove.

S' ha reproduhit en aquest teatro la producció *Paris fin de sigle*, qu' es una obra distreta, mitj *vaudeville*, mitj revista d' actualitat.

La companyia la vesteix bé y 'l públich l' escolta ab gust, recreantse sobretot ab l' escena del *minué*, que tal com lo ballan los artistas de la companyia, produheix magnífich efecte.

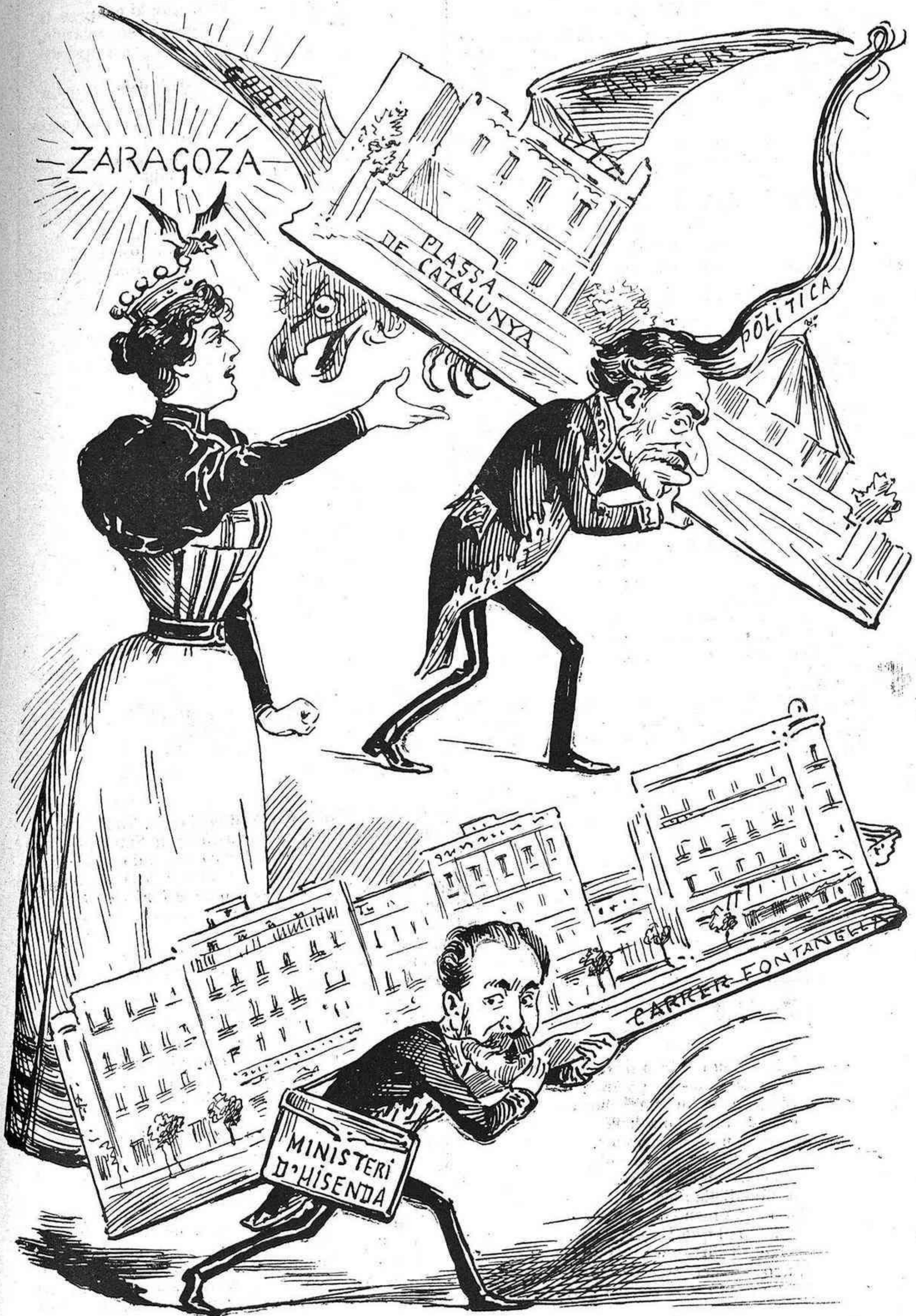
Aquesta nit estreno de *La Esfinge* de Octavio Feuillet.
 No hi faltaré.

LICEO

Continua obert l' abono, y tot son cálculs sobre si al Liceo hi anirá ó no hi anirá gent.

Després de mes de un any de dol per la catástrofe del 7 de novembre del '93, ja es ocasió de que 'l públich de

LOS 25 MILLONS DE PESSETAS

—¿Volen cobrá aquests terrenos?
Com no 'ls dech, ni tinch diners

per pagar semblants facturas,
empòrtissen los carrers.

Barcelona, reanimi un teatro que tanta vida proporciona a la ciutat.

L'inauguració 'l dia primer de desembre ab *L'amic Fritz* de 'n Mascagni.

ROMEA

La pessa *Una dona y un Deu* de 'n J. M. Pous, sense ser una de las millors que ha donat a la escena 'l seu autor, es xistosa y va proporcionar al públich un rato agradable.

Tots los actors qu' en-ella prenen part varen ser cridats a la escena al final de la representació.

TIVOLI

Continuan las representacions de sarsuela, apelant la companyia a las obras mes aplaudidas del repertori.

Los sobrinos del Capitan Grant, De Sant Pol al Polo Nort, Marina y otras produccions pel mateix istil fan lo gasto.

No 's parla encare de cap novetat. Y a pesar de tot, la gent favoreix, com de costum, aquest afortunat teatro.

NOVEDATS

La Pescateria, sainete original dels senyors Mirabent y Mestres es una reproducció bastant fidel del natural. Los tipos están cassats a la plassa de la Boqueria, y encare que l'argument de l'obra es bastant débil, abunda en incidents cómichs y 'ls personatjes parlan ab lo llenguatge propi dels tipos del peix: y obran com acostuma aquella gent.

Tota plegada ordinarija; pero l'assumpto s'ho porta: si l'obra siguiés fina ja no fora la pescateria.

La producció ha sigut posada ab gran propietat, estrenantse una bonica decoració del senyor Moragas, que transporta sobre l'escenari aquell lloch tan típic y conegut de Barcelona. De manera que 'l fondo realza notablement al quadro.

Tots los actors s'esmeran en lo seu desempeñyo, distingintse en primer terme la senyora Palá y la senyoreta Sala encarregadas dels dos principals papers, lo propi que 'ls senyors Daroqui, Virgili, Pignau y Guitart.

Y com l'obra ha sigut ben rebuda y ve figurant cada dia en los cartells, l'empresa de Novedats se troba que pot dir, sense que 'l públich la desmenteixi:

—Aixó es peix al cove.

CATALUNYA

«Zaragüeta reb totas las nits al Eldorado.»

Aixís diu un anunci que reparteix l'empresa. Y 'l públich no 's cansa de dir:

—Ane'mhi.

Pertany aquesta obra al número de las que cauhen de peus. Y ab lo *Duo de l'Africana* y *La Verbena de la Paloma*, te monopolisat per molt temps lo cartell del *Teatro de Catalunya*.

Apesar de tot, en lo mateix teatro s'anuncia 'l próxim estreno de *El Capitan Mefistófeles*.

GRAN-VIA

Dinhen que vá la rematada.

Y com es natural los admiradors de 'n Fregoli s'aprofitan.

Recomaném al públich que no l'haja vist encara, no deixi perdre l'ocasió de anar a conèixer a un artista tan original.

N. N. N.

¡NO 'N FEU CAS!

No 'n féu cas incautas nenas de frases dolsas y aymants; qu' en versos de totas menas vos dediquin a dotzenas.

Las portan los consonants.

Si 's refereix a una Lola lo poeta, ben clá 's veu, li dirá:—Bella amapola, Angel que mon cor consola— y altres mil que 'l cas retreu.

Que 's troba que 's diu Juanita? li aboca sens compliments, —que per tú mon cor palpita,

ó li demana una cita d'amagat dels seus parents.

Si en cambi es una Antonieta, de lluny ja 's veu lo que hi cab; la compara a una estrelleta ó a la pintada aucelleta; que aixó halaga, ja se sab.

Si 'ls hi clava a una Maria, pot sortir molt bé del pas dihent:—Que l'astre del dia d'ella reb llum y alegría; que aquest piropo es ben grás.

Si 'l seu nom es Carolina, per horrorosa que fos es consonant a divina, será d'amor una mina... (y si es poch se 'n posan dos.)

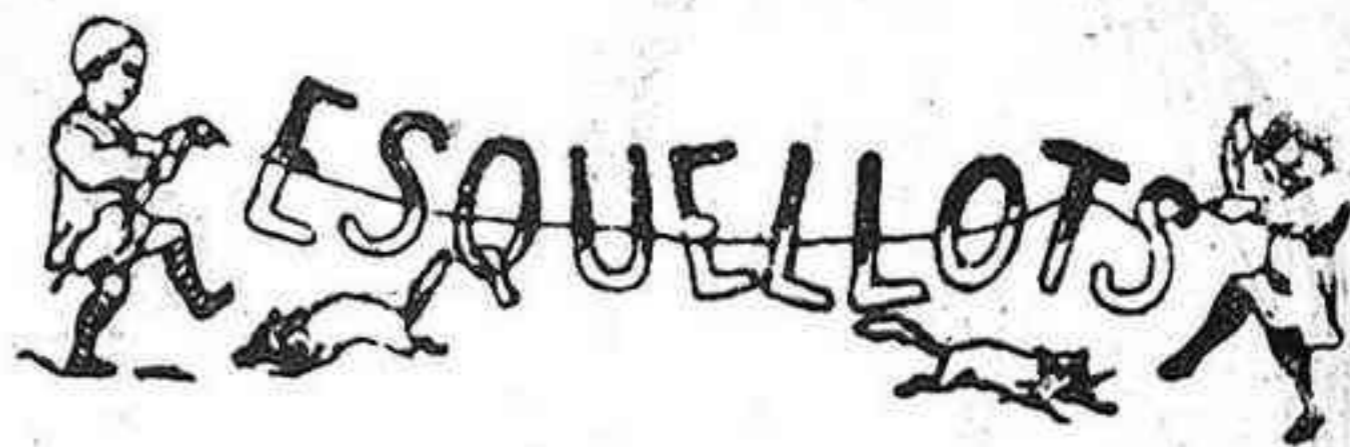
¿Las enfile ab una Adriana? donchs li vé perfectament alló de:—Rosa galana, tú 'm farás perdre la gana... que ab aixó hi há sentiment.

¿Que la nena 's diu Mercé? se li fá creure, que viure sense aymaria no pot sé, perque 'l cor robat li té; que aixó costa poch d'escriure.

Per xó sens tirá una flor, sens engany ni mentit mimo, a la qu' estimo de cor li vaig declarar l'amor ab un senzill ¡Jo t'estimo!

Per lo tant, incautas nenas, no 'n feu cas de mots aymants que versos de totas menas hos dediquin a dotzenas. Los portan los consonants.

R. ALONSO.

Quan lo fiscal de l'Audiencia, Sr. Tapia, vá dir que no creya en la conversió de 'n Santiago Salvador, un senyor molt *Bravo*, oriundo de la terra dels cigrons y aspirant a sustituhir a D. Joan Mañé y Flaquer en la direcció del *Diari de Barcelona*, vá publicar un article atacant ab certa duresa al indicat Sr. fiscal.

Per primera vegada en la seva llarga vida 'l *Diari de 'n Brusi* s'atrevia a censurar a un alt funcionari judicial.

Entre l'interés de las classes conservadoras, a qui en Santiago Salvador vá bombardejar desde 'l quint pis del Liceo; entre 'l respecte degut als representants de l'administració de justicia y l'afany de aprofitar la conversió de un criminal com a reclam de catolicisme, aquell Sr. tan *Bravo*, no vá vacilar un sol moment.

Tot lo seu interés, totas las sevas simpatias eran per *nuestro querido Salvador*.... ¡Y ay de qui s'atrevis a duptar de la sinceritat de la seva conversió!

**

Hauria volgut veure la cara de aquell senyor tan *Bravo*, en lo moment de rebre la noticia de que 'l famós Salvador, al ingressar a la capella, vá donar un crit de «¡Visca l'anarquia!», despedint als jesuitas que tractavan de *consolarlo*, y acabant ab

LA TORNADA DEL TRABALL (Dibuix de *J. Llovera*.)

—¡Quí mes felís que nosaltres!

tota aquella farsa, que durant tan temps havia sostingut... pel compte que li tenia.

Aquell senyor ordinariament tan *Bravo*, devia quedar mes arronsat que un cargol quan se li tocan las banyetas. ¡Y ab quina pressa devia ficarse dintre de la closca!

Perque la veritat siga dita: de planxas periodísticas tan fenomenals, se'n registren pocas.

Lo Sr. Tapia, al contrari, s'ha acreditat una vegada mes d'home perspicás y coneixedor del cor humá. Homes per l'istil de 'n Salvador, capassos de cometre un crim tan monstruós com lo del Liceo, sense sentir lo remordiment més mínim, ans al contrari fent gala davant del tribunal del cinisme mes repugnant, no poden convertirse... y molt menos llegint á Balmes.

No sembla sino que 'ls católichs que han intervingut en l'assumpto no coneixen ni per las cubertas al filósop vigatá. D'altra manera sabrían que las disquisicions filosóficas de 'n Balmes, únicament los cervells ben equilibrats y serens poden digerirlas, y no 'ls caps destornillats com el de 'n Salvador.

De totas maneres acaban de sufrir una decepció per no dir un cástich que 'ls ha de fer meditar en lo successiu.

Utilisaven á n'en Salvador com á reclám magnífich per ponderar l'eficacia de las ideas religiosas, convertint á una fiera, en poch menos que un sant. Abusaven fins al últim extrem de aquest reclam. Omplian los seus periódichs de sueltos, ponderant la relligiositat del anarquista convertit. Oferian á la societat perturbada, com á únich remey contra 'ls desvaris anarquistas, l'influencia de la religió, de la devoció, del predomini eclesiástich.

Y la comedia durava, y ells no la veyan ó no la volian veure, mentres l'autor del crim del Liceo, conservava l'esperansa del indult, ó quan menos disfrutava de la mes positiva realitat de menjar bé, de dormir tou, y de ser objecte del tracte carinyós dels que ja s'havían acostumat á dirli:—Nuestro querido Salvador.

¡Quin desencant mes tremendo, quan aquell reo en lo moment crítich y suprem vá tirarho tot á rodar, creyent sens dupte, que li donaria mes fortuna, per passar lo mal tránsit de la capella y 'l patibul l'emborraxarse en las sevas ideas descabelladas que aceptar sumís los que tractavan de sugerirli!

En Salvador al expiar lo seu crim, com á home vanitós, qu'era, ha pogut dir:

—Vos deixo una última proba de que no soch un home vulgar: m'hi rifa *nada menos* que als jesuitas!

¿Qué passa á la Escola Normal de Mestras?

De cinquanta cinch alumnes que s'han presentat aspirant á la reválida, únicament quatre han sortit aprobadas. Las cinquanta y una restants se'n han emportat carbassa:

Bó seria mirar si una cullita tan enorme de cucurbitáceas, depén del terreno, de la llevar ó de tots dos elements á la vegada.

En aquest cas tinguis en compte que 'l terreno es l'escola y que la llevar dimana directament dels professors.

Pel correu interior he rebut una nota que diu lo següent:

En uns exámens, á una alumna li toca 'l següent punt del programa:

«El sexto y el nono mandamiento.»

La pobra xicota comensa dihent:

«El sexto mandamiento de la Ley de Dios prohíbe el acto externo contra la castidad ó sea las acciones y palabras deshonestas, y todo lo que exteriormente puede dañar la santa virtud de la pureza; y el noveno prohíbe el acto interno contra la misma virtud, esto es: los deseos y delectaciones impúdicas.»

Lo Catedrátich, llepantse 'ls bigotis de gust: —«No es eso: más claro... más claro...»

L'alumna: «El sexto mandamiento de la Ley de Dios prohíbe...»

L'Examinador:—«No... no... no... más claro... más claro...»

Sr. Doctor Aulet, vosté qu' es catedrátich y examinador de la Normal, digui si es servit: si en la Escola de que forma part ocorreguessen, durant los exámens, anécdotas com la que portém relatada ¿no es veritat que seria del cas advertir als pares de familia, (no als de la Fulla, sino als que tenen fills) perque evitessin per tots los medis que las sévas fillas tinguessen de *hablar más claro... más claro*, baix pena d'endurse'n la gran carbasassa del sigle?

¿Cóm acabarà la qüestió de las murallas? ¿Qué li sembla Sr. Collaso?

Barcelona demana resolucions enérgicas.

Y en cambi en los centros polítichs de Madrit se parla de transaccions mes ó menos acomodaticias.

Una transacció suposa 'l pago sino de tot, de una part de lo que 's reclama. Y per aixó Barcelona no pot, ni déu passarhi.

L'Estat ha de renunciar á la séva pretensió, perque ja havia de saberho: «Qui no vulga pols... que no 's fiqui pels carrers del Ensanxe.»

¡Quina tristesa 'ns produheix la terrible enfermetat qu' está passant lo popular Frederich Soler!

Dos ó tres malalties totas mortals están llurant horrible combat sobre aquell cos extenuat, qual vida s' está extinguint. Tots los recursos de la ciencia, tots los esforços de la familia, tots los anhels dels amichs y admiradors del ilustre poeta, s'estrellan y son impotents per evitar un resultat funest, previst fá dias.

Tal vegada al apareixer las presents ratillas, s'haurá apagat per sempre més la llum de aquella existencia, consagrada per espay de tants anys al cultiu de las lletras catalanas.

Sols l'interés que Catalunya entera pren en la séva desgracia, pot mitigar algun tant l'immens desconsol que afligeix á la familia de nostre estimat amich.

L'altre dia 'l *Diluvi*, volent fer un xiste, inferia un insult á la suferta classe del magisteri de primera ensenyansa.

Ab motiu de haverhi dos plassas de butxi vacants, brindava ab ellas als mestres d'estudi.

Un professor, al enterarse de aquesta *insensatés* exclamá:

—Millor será que se las quedin per ells, ja que ningú pot tenir més suficiencia pera desempenyarlos que 'ls que van donar garrot als accionistas de *La Salvadora*.

FLAMENCA

L'Escola provincial de Bellas Arts de Barcelona es un planté de catedràtics, que si no tinguessin altre mèrit, sempre 'ls quedaria 'l molt considerable y en aquest cas decidíu de ser apadrinats pels peixos grossos de Madrit.

Apenas hi ha una vacant, de Madrit envian desseguida un garbanero à ocupar-la.

La Diputació paga 'ls sous; pero

vejés quinas bocas fa....
—Ah ¿sab fer bocas?
Donchs que menjí.

Lo sistema frigorífich aplicat à la conservació y al transport de la carn morta fa grans progresos, sobre tot à Inglaterra.

Dias enrera arribava à Londres un gran

l' Estat nombra 'ls catedràtics. Aixís s' ha provehit ara una classe de dibuix, sense tenir en compte que lo que à Barcelona abunda son artistas, dignes de desempenyar-la.

Pero 'ls ministres no se 'n recordan.

* *

Escena intima:

—¿Qué vol?—diu lo ministre à un diputat.— Demani y será complascut.

—Desitjo una plassa vacant à l' Escola de Bellas Arts de Barcelona per un amich.

—¿Sab de dibuix lo seu recomanat?

—Moltíssim. ; Si

Déixinse de quèntos,
créguinme à n' à mí:
*el que quiera probar cosa buena,
que se venga aquí.*

vapor, procedent de l' Australia y de la Nova Zelanda, portant 70,000 moltons morts y 18,000 quarts de bou.

A Londres son depositats en un magatzem mantingut à una temperatura molt inferior à 0°, y allí las carns congeladas se conservan indefinidament.

* *

Aquest progrés aplicat à l' alimentació del poble pot produhir inmensos beneficis.

Aquí à Espanya no s' aplica encare à las carns destinadas a l' consum, per mes que, en rigor, en Sagasta ja fa temps que utilisa 'l sistema frigorífich à benefici de la gent fusionista.

Provocant lo fret de la indiferencia glacial en l'opinió pública, conserva 'ls aliments del pressupost mesos y anys.

Y després que vajan dihent que no es un gran catedràtic de *Química parda!*

Ara que 's tracta de traslladar a Espanya los restos del gran pintor Goya, son molt oportuns alguns rasgos biogràfics qu'espigolo en distints periòdics de Madrid.

Goya era fill de uns pobres pagesos de un petit poble de Aragó, nomenat Fuendetodos.

Un dia un frare de Zaragossa va veureli pintar un porch en una paret, y prendat de las sévas grans disposicions, va oferirse a educarlo.

Goya no debía lligar gayre ab son protector ó aquest no debía ferli massa bons tractes, ja que poch temps després se'n anava a Roma, per estudiar, emprenent lo viatge a peu, sens un quarto, y demanant caritat de poble en poble.

Quan ja 's distingia ab sas obras admirables, so-
lia dir:

—Los meus mestres son tres: la Naturalesa, Velazquez y Rembrandt.

Era un home atreuit.

Un dia pujá a la cornisa interior de la cúpula de Sant Pere, y ajayentse boca-terros y trayent una part del cos, escrigué 'l seu nom, sense experimentar lo mes petit rodament de cap.

Quan ja era pintor de la Cort de Madrid assistí a un besa-mans, y observant que tothom duya mitjas negras y sent las sévas blancas, com li faltés temps de arribarse a casa seva a cambiárselas, demaná un tinter a un criat y se las pintá de negre.

Contaren lo fet a la reyna, y aquesta rigné molt. Y quan en Goya se li acostá pera besarli la má, li digué:

—Cuydado a tacarme.

L'insigne pintor morí a l'edat de 82 anys deixant un nom immortal.

Ell es, pot dirse, lo precursor de la pintura moderna y del actual impresionisme.

Un artista que recorre 'ls Circos ab 300 ratas domesticadas, se trobá ab grans inconvenients al pretendre passar la frontera de Portugal.

De primer no sabian quina tarifa dels aranzels aplicarli; pero per fi van sortir del pas imposant per cada rata dos pessetas y mitja, per considerarlas com a fieras destinadas a l'exhibició en los Circos.

Aquí tenen retratat lo carácter portugués, sempre propens a las exageracions, fins al extrém que hasta las ratas li semblan fieras.

Pero no dihém res del carácter espanyol, ja qu' en materias aranzelarias, bé pot afirmarse que «en todas partes cuecen habas.»

Un amic meu, coleccionista d'insectes, feya cambis ab altres colegas del extranger, y un dia que un naturalista de Viena va enviarli dintre de una capseta alguns centenars d'exemplars menuts com pussas, ¿no saben quina tarifa volian aplicarli?

La corresponent als animals dissecats. Per cada animal de aquells, mes petit que un cap de agu-

lla, li demanavan lo mateix que li haurian exigit, si hagués tractat de introduhir elefants.

—Quedéuse ab ells—va dir lo meu amic.

Y desde aquell dia ha hagut de renunciar totalment als cambis de exemplars ab los coleccionistas del extranger.

Un cómic tronat y desacreditat demana a un empresari que 'l contracti.

—No pot ser—respon aquest—no puch donar mes sous.

—Pero jo no demano pas sou: contractim y treballaré de franch.

—¿Y donchs de qué viurán vosté y la seva familia?

—¿De qué viurém? De las patatas que 'l públich me tiri quan representi.

CANTARS BILINGÜES

*Si es cierto que eres, Lola
pantalonera,
haurás de apedasar-me 'n
uns del darrera.*

*No te rías de mis penas
no te rías vida mía,
perque, creu, que molt sovint
las calsas que porto riuhen.*

*¿No es verdad ángel de amor
que en esta apartada orilla
no 'ns atrapará ta mare,
ella que per tot ens guipa?*

CANTOR DE CATALUNYA.

*Ya no hay valor en mi pecho,
ni en mi cerebro razón,
ni solas en mas botinas,
ni roba en mos pantalons.*

ABD-EL MONTA.

*¿Quién, niña se te figura
que amará con más verdad
aquell que 't vulga fer riure
ó aquell que 't fassa plorar?*

*Con tanto placer cruzamos
el túnel de Elda los dos
que al salir de él, exclamamos
¿no n' hi ha cap un xich mes fosch?*

U. S.

Conversa entre dos estudiants:

—Lo rellotje que gastas es un remontoir, veritat?

—No.

—¿Un cronómetro?

—Tampoch.

CARRER DEL ESTE
(Antes Alba.)

—¿Donchs será un' áncora?
—Exactament: un' áncora de salvació, perquè quan no tinch quartos me l' empenyo.

— Un pollo de l' aristocràcia, famós per las sevas homéricas distraccions, arriba una nit á una tertulia. Y la senyora de la casa li diu:

— Apostaria qualsevol cosa que vé del Principal.
— En efecte—respon l' interpelat, que precisament venia de veure á una amiga ab la qual mantenia relacions molt alegres.

La senyora:
—¿Y qué tal? ¿hi havia molta gent?
Lo jove:
—Ah, no senyora: estavam tots dos solets.

— Se parlava en una tertulia de un pintor de toros, qu' estava malalt, en perill de mort.

—¿Y donchs, qué té?—
va preguntar un al portador de la noticia.
—¿Qué no ho sabeu? Fa dos dias que un seu modelo li ha donat una banyada.

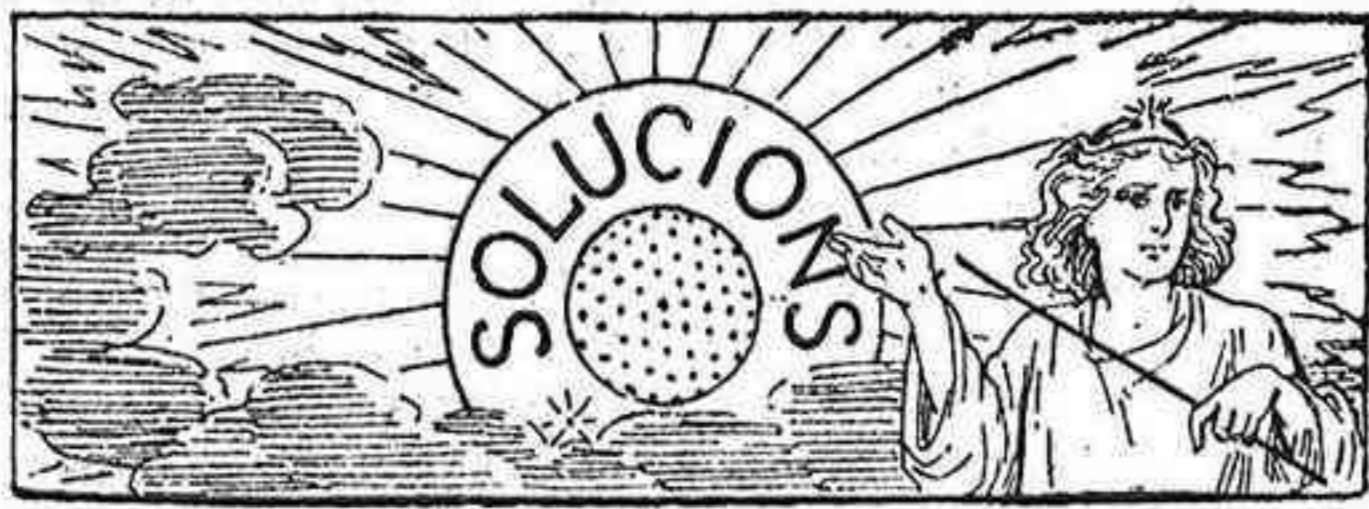
Un amich á un altre:
—¿Qué tens? Estás molt ensopit.
—¿Que vols que tingui!.. Una infinitat d inglesos que no 'm deixan viure, perseguintme per tot arreu.

—¿Qu' es molt gran la cantitat que 'ls deus?
—Cá: al contrari... tot son picos petits; pero, noy, els deutes son com las criaturas, que com mes petites son mes xisclan.

—Sinyor ¿que 'm sabria dir quina carrer es aquest?
—Ben clá ho diu lo lletrado: lo carrer Aquest.

- 4.ª LOGOGRIPO NUMÉRICH.—Montrás.
- 5.ª CONVERSA.—Capellades.
- 6.ª GEROGLÍFICH.—Al Assia son asiátichs.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ca-le-lla.
 - 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—L' Arlesiana.
 - 3.ª ROMBO.—
- M
G A T
G O R R A
M A R I A N O
T R A L L A
A N A
O

XARADA
UN TROVAIRE ADOTSENAT
A mon intim amich Joseph Cupull.

«Sal un momento—niña davina»
«sal un momento—por compesión»
«y ascucha hermosa—estos sispuros»
«del coresón.»

«y si no salas—niña dorada»
 «y si no salas—á oír mi vos»
 «fins soy capasio—te lo aseguro»
 «de haser el gos.»

Aixís cantava—ab veu molt tota
 sentat á terra—com un marrech
 un nou trovayre—frente una casa
 del Poble Sech

Y la nineta—que en un cinch-quarta
 soleta estava—surgint uns guants,
 al sentí aquella—cansó murmura;
 —¡Ja som á Sans!

Pero 's recorda—que á n' allí un día
 li va tercera—d' amor un sí,
 y prest s' aixeca—tot dirigintse
 á fe ur pi-pí.

L' aymant que sembla—no 's dugas-quinta
 entona prompte—nova cansó
 lo nas tocantse—perque sentía
 certa... picó.

Un balcó rónech—vell, sense vidres
 s' obra una mica—cosa d' un pam,
 y 's veu la dama—que 'n va vestida
 pejim pemjám,

Sa cabellera—que prima negra
 es inquietada—molt per sas mans;
 (si algú la veyá—casi diria
 que hi te habitants).

Mentres l' escolta—mitj enfabada
 grans sospirs llensa—tot fent singlots,
 y de goig l' altre—ja estarrufantse
 com els gatots.

Ella que fugí—li diu ab signos,
 y ell li contesta—resolt que no,
 si de cinch boca—primer no tira
 algun petó.

Ella s' amaga y ell mut se queda
 mirant enlayre—com un mvssol
 en tant sospita—que potsé acaba
 de fé un bunyol.

Passada una hora—l' humil trovaire
 per allí corre—desesperat
 buscant quart pobre—á n' el sereno
 d' aquell vehinat.

Al punt que 'l troba—li diu que uns lladres
 li han pres los quartos—y li han fet mal;
 y li diu l' altre—tot emburlantsen;
 —T' está bé home—¡per animal!

J. STARAMSA.

TRENCA-CLOSCAS

S. D. JOSÉ SERRA LAYOLA.

Formar ab aquestas lletras lo títul de 'un aplaudit
 drama catalá.

J. R. (PEUS DE GEGANT.)

LOGOGRIFO NUMÉRICH

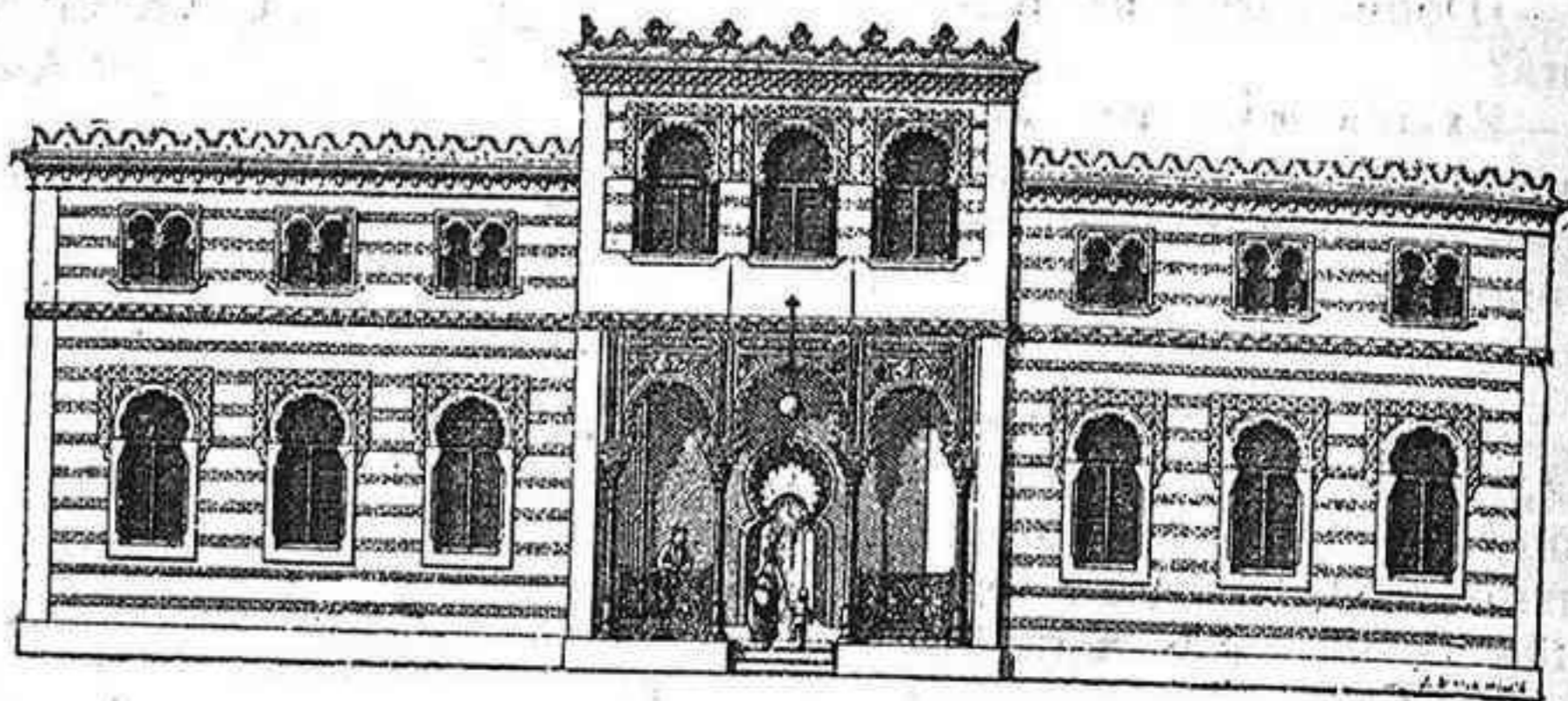
- 1 2 3 4 5 6 7 8.—En las casas ni ha.
 7 8 6 8 1 2 8.—Licor que anima.
 5 4 6 8 1 2.—Nom d' home.
 6 8 5 5 8.—Objecte pels cafés.
 8 3 2 5.—A cal confité.
 8 7 6.—Per pescá.
 6 4.—Planta medicinal
 7.—Consonant.

L. BROTAU.

GEROGLIFICH

K

H. VILÁ M.

LA PELL DELS BARCELONINS

En general tenim més cuidado ab lo vestit del sastre que ab aquell que la mare naturalesa ens ha dotat. Sembla que portant la camisa neta y la roba ben respallada, la netedat ja está feta y la higiene no pot tenir res que dir. En haventse rentat la cara y las mans cada dia, los peus un cop la senmana, ja se 'ns figura que estém nets de dintre: sols cada mes ó dos se recordan, los menos, del resto de la pell y s' atreveixen á pendre un bany general. ¡Quín valor! encare exclaman alguns exemplars d' homes retrospectius desde la pell al moll dels ossos y que no pendrían un bany encare que 'l pare Kneipp ó 'l rector de la parroquia 'ls hi donés com á penitencia d' algun pecat que necessités llimpiesa d' ánima y de cos. Encare corre per lo món ser humá que no s' ha rentat en tota sa vida mes que ab un pany de toballo-humida per passarla per la cara cada dematinet sens arribar sisquera al coll, perque, pobret, sempre que ho ha probat constipat al canto, y está clar, aviat ha trobat lo motiu de ser brut; l' aigua no li proba. Digueuli á aquest desgraciat que prengui un bany y vos responderá:—Home de banys, home de pochs anys, refrán inventat, de segur, per algun especialista de enfermetats de la pell d' aquell temps, per explotar un ram de la Medicina que dona molt, gracias á no portar lo verdader vestit sempre net.

Dígam cóm te rentas y diré qui ets: aquesta es la pregunta que s' hauria de fer á tothom antes de preguntarli cóm se diu y ja desde luego sabríam ab qui tractém, perque l' home net de pell deu lógicament deduhirsen que ho es de per tot.

Hi ha encare en nostra terra fanátichs que tenen la desgracia de considerar pecat pendre un bany general ó parcial, sobre tot per las donas, d' aquí que una de las cosas que mes conserva la salut com es la Hidroterapia, no s' hagi elevat entre nosaltres á la categoria de religió, per salvar lo cos de moltas, pero moltas malalties.

Tot espanyol que no portés lo *butlletí* de haver pres á lo menos un bany cada senmana, deuría ser castigat ab una multa y á no deixarlo entrar en cap siti públich durant vint días, perque sent materia *contumáz* ó vehícul de malalties contagiosas, constituheix un perill imminent per los que duhen la pell com mana nostra santa mare la Higiene.

Al pas que anem, molt aviat lo govern ab aixó de las murallas, ens quedarem los barcelonins sense camisa y ja desde luego hem de pensar en anar nets de pell y acostumarla á portar despullada.

Además, l' afició á la Hidroterapia higiénica y medicinal, creix de un modo digne de tot poble civilisat, per lo qual creyém un dever nostre recomanar l' establiment de Banys del Pasatje de la Pau, núm. 3; un dels més antichs y acreditats de Barcelona que la senmana passada inaugurará tres novas seccions verdaderament útils.

Las dutxas d' aigua de mar, las sulfurosas y las pulverisacions.

Ab tal motiu seguirem tot lo Balneari y varem quedar satisfets al veure la comoditat de las instalacions, tant en las de banys de recreo, com medicinals, com en las seccions de Hidroterapia, banys de vapor, russos, etc., etc., y perque nostres lectors es puguin fer cárrech de la seva importancia, publiquem lo facsimil de la fatxada.

Barcelona.—A. López Robert, Impresor—Asalto 63

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 2.

GUERRITA

POR
ANTONIO PEÑA Y GOÑI
Un tomo 8.º Ptas. 4.

DON JUAN DECADENTE

NOVELA POR D. JOSÉ RAMON MÉLIDA
Un tomo 8.º Ptas. 2'50.

ARTE ANTIGUO

LA PLATA ESPAÑOLA

APUNTES REUNIDOS POR D. ENRIQUE LEGUINO

BARÓN DE LA VEGA DE HOZ

Un tomo Ptas. 4.

NOVÍSIMAS ORDENANZAS DE ADUANAS

DE 15 DE OCTUBRE DE 1894, CON LAS ANOTACIONES CONVENIENTES
PARA SU MÁS FÁCIL INTERPRETACIÓN,
POR LA Redacción de **EL SECRETARIADO**

Precio 2'50 pesetas.

◆ **ALMANAQUE DE LA ILUSTRACIÓN (para 1895)** ◆
CON HERMOSOS GRABABOS. Precio 2 pesetas.

DIETARIOS Y AGENDAS DE BUFETE
Desde 1 á 4 pesetas.

LA SALSA DEL AMOR per C. GUMÁ ab dibuixos
de M. Moliné. Preu 2
rals.

IMPORTANTÍSSIM

Toca ja al seu fi l' impressió de

L' ALMANACH

DE

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

Escrit per reputats literats cataláns.

Ilustrat ab profusió, per distingits pintors y dibuixants y

Enquadernat ab una elegant y preciosa cubierta al cromo,

Recomaném als corresponsals que no hagin fet encare el pedido no deixin de ferlo prompte.

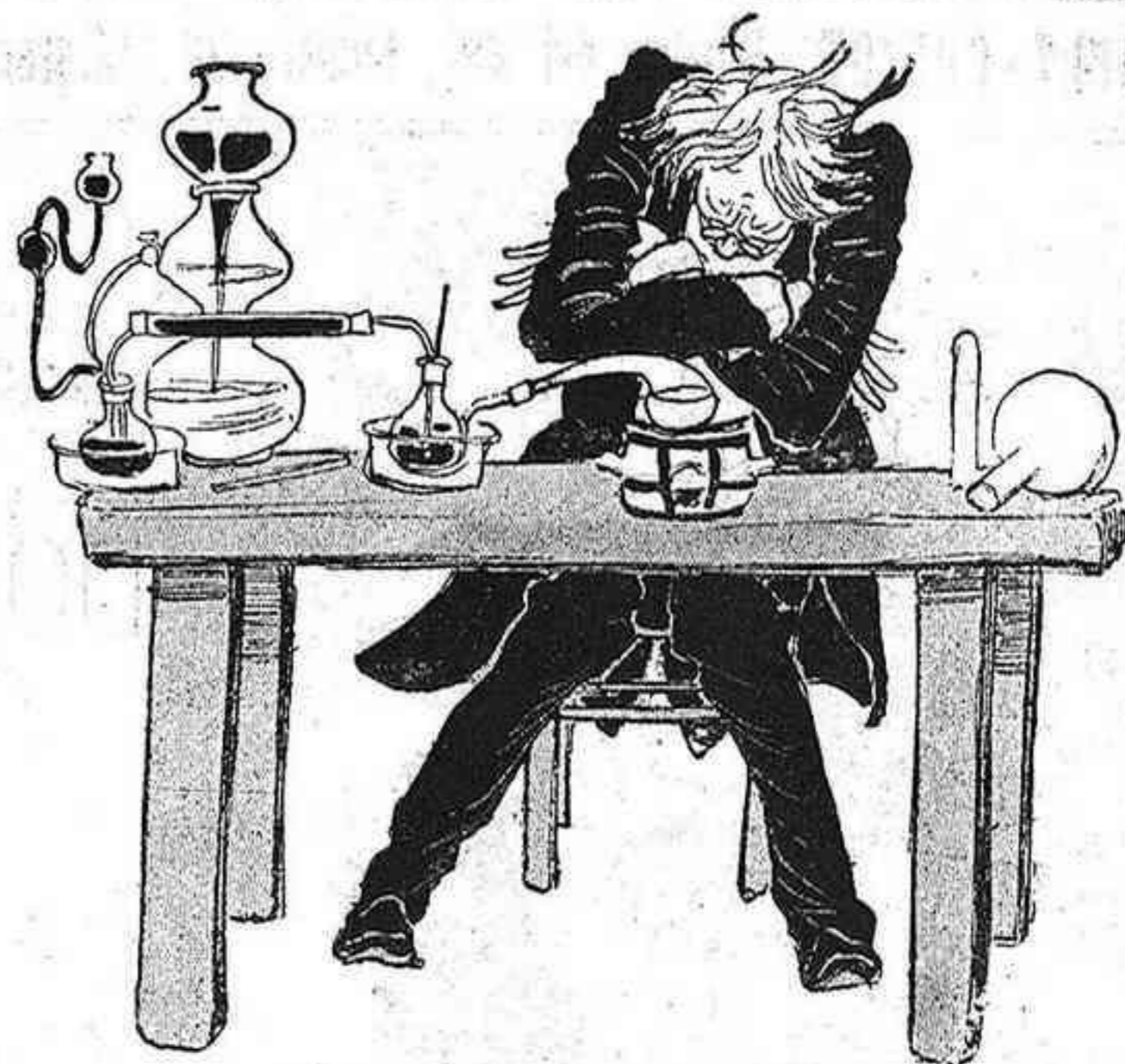

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuu, ó bé, en sellos de franqueig al editor López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' extravios, no remetent ademés 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

UN DESCUBRIMENT

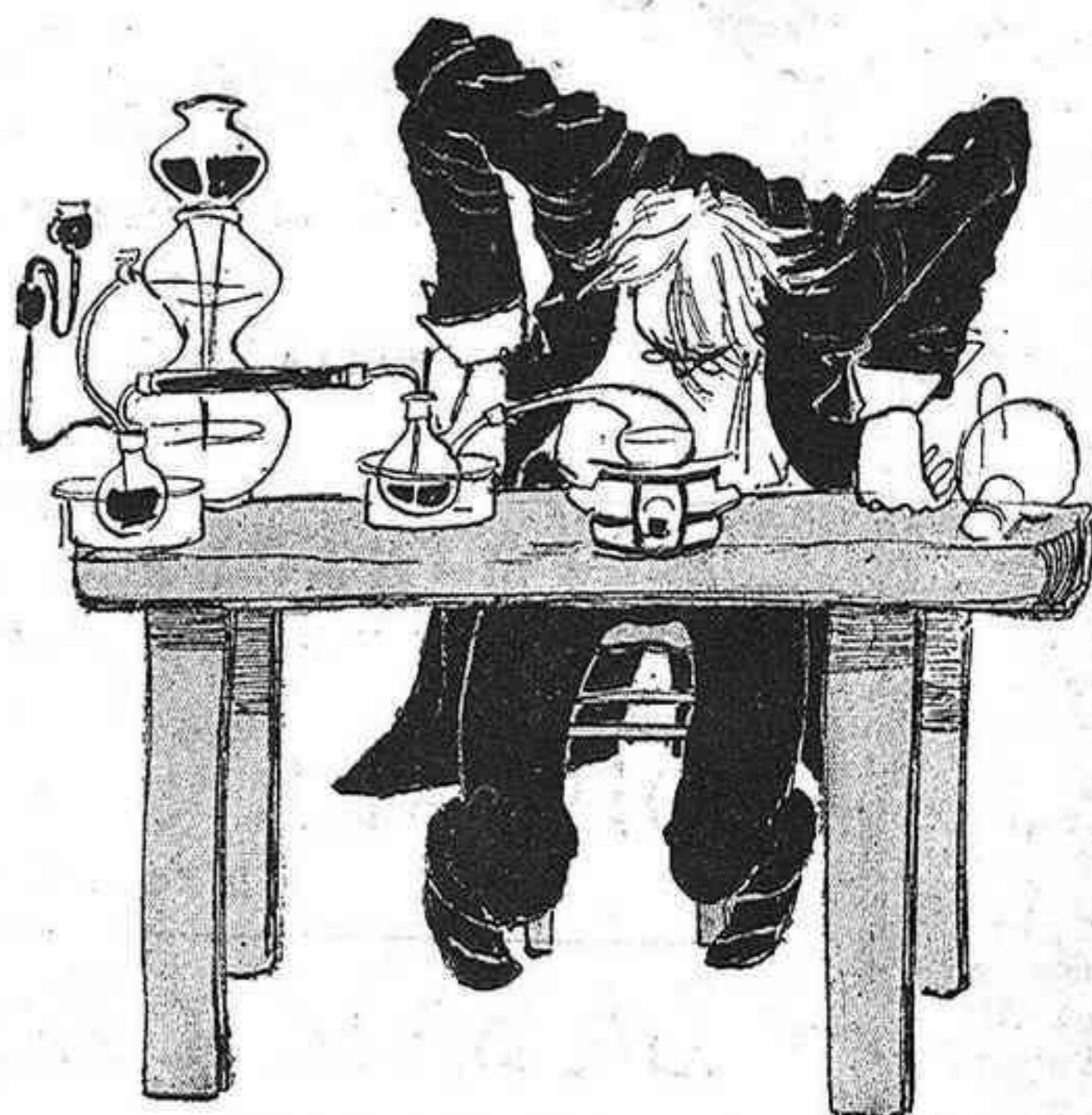
Dintre d' un minut sabré
si aixó 'm surt ó no 'm surt bé.

¡Apa, depressa, petita!...
¡Qué paciencia 's necessita!...

¡Au, ja hi som, vatúa 'l mon!
No més hi falta un segón...

¡Basta!... ¡L moment ha arribat!
La ebullició ha terminat! ...

¡Gloria! ¡Aleluya! ¡Aixó es cert!
¡Ja está! ¡Ja está descubert!

¡A l' Academia!... ¡Demá
tota l' Europa ho sabrá!